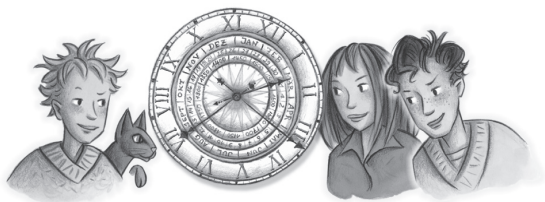

Fabian Lenk

Idődetektívek

17. kötet

Mozart és a kottatolvajok

Almud Kunert illusztrációival

Scolar

Nagy tehetségek

Leon lehunyta a szemét, és végtelenül lassan a szájához emelte a fagyaltos kanalat.

– Hmm, nagyon finom!

Barátaival, Kimmel és Juliannal épp megint a világ legjobb fagyizójában, a Velencében üldögélt, mely szerencsére épp az ő szülővárosukban, Hétfenyvesen található. És természetesen velük volt Kija, a csodaszép macska is. Egy külön széken heverészett, és álmosan pislogott a meleg tavaszi napfényben. Orra előtt egy kis tisztára nyalt üvegtálka állt, melyben nemrég még egy gombóc vaníliafagyi volt.

– Igen, minden délutánt itt kellene töltenünk – mondta ábrándosan Julian.

– Ne is álmodozz róla! – nevetett Kim. – Hiszen általában olyan sok házi feladatot kapunk, hogy rámegy az egész délután. És különben sincs olyan sok zsebpénzünk, hogy mindennap fagyizzunk!

Leon kényelmesen kinyújtóztatta a lábát az asztal alatt.

- Sajnos igazad van, Kim. De nézzétek csak, ki jön ott! Nem Alex az?

A meredek utcácskán egy fiú közeledett feléjük. Hátán egy hangszertokot cipelt.

- Igen, ő az - mondta Julian. - Biztosan a cselló-órájára siet.

Alexander a három jó barát osztálytársa volt. A sápadt, hegyes orrú fiú igazi zenei tehetség hírében állt. Egyszer elmesélte Leonnak, hogy már hároméves kora óta zenét tanul. Amikor hatéves lett, a szülei megvették neki az első hegedűjét, aztán a fiú nem sokkal később áttért a csellóra, és néhány év alatt komoly hírnévre tett szert. Évente többször is fellépett egy zenekarral, melynek tagjai jóval idősebbek voltak nála. Emellett ráadásul néha egy-egy tévés stáb is megjelent a városkában, amelyik interjút készített Alexszel, és felvette, ahogyan csellózik. Hétfenyvesen senki sem kételkedett benne, hogy Alex egyszer majd világhírű zenész lesz.

A korán megszerzett hírnév azonban nem változtatta meg Alexet, csendes, magába forduló fiú maradt.

Most odaért a barátok mellé, és üdvözlésképpen odaintett nekik.

Leon a székre mutatott, melyen Kija heverészett.

- Gyere, ülj le mellénk, én az ölembe veszem Kiját - javasolta.

- Köszí, hagyd csak! - mondta Alex. - Órára megyek.
- Na, ülj ide hozzánk, csak egy gombóc fagyira! -
unszolta Kim.

- Tényleg nem lehet - mondta Alex, és az órájára
nézett. - Tíz perc múlva kezdődik a csellóóra. És a
tanárom nem tűri a késést.

Leon vállat vont, és közben bekapott egy kanálka
fagyit. Sajnos már alig volt valamicske a kehely alján.

- Kár! - mondta. - Tulajdonképpen hányszor van
órád egy hónapban?

Alex döbbenten nézett rá. - Egy hónapban? Heten-
te háromszor van egy-egy dupla órám. Emellett na-
ponta egy-két órát gyakorolok még otthon is.

Leon valóban elcsodálkozott. - Nem rossz. És...
szereted?

Alex elgondolkodott, és egyenként ránézett Kimre,
Julianra és Leonra.

- Hm, általában igen - mondta, aztán kicsit elbi-
zonytalanodott. - Bár gyakran eléggé fárasztónak is
érezem. De most már tényleg mennem kell. Jó fagyizást!

- Köszí, neked meg jó csellózást! - kiáltotta utána
Leon.

- Én nem bírnám ezt a stresszt! -
mondta aztán Leon a barátai-
nak, mikor Alex már halló-
távolságon kívül ért.

- Lehet, hogy kicsit stresszes, de cserébe Alex elég híres is – jegyezte meg Kim. – Folyamatos gyakorlás nélkül biztosan nem tartana itt ilyen fiatalon.

- Persze, de szinte alig van szabadideje – érvelt Julian. – És ráadásul vannak, akik béna strébernek tartják, amiért folyton csellóórára jár.

Leon lenyalogatta az utolsó csepp fagyit is a kanáláról. – Alex egyáltalán nem stréber. És nem is béna. És persze, értem én, hogy nagyon sikeres. De mégsem szeretnék cserélni egy ilyen csodagyerekkel!

Kim elnevette magát. – Csodagyerek? Szóval szerinted Alex a hétfenyvesi *Wolfgang Amadeus Mozart*?

- Azért ez egy kicsit túlzás – vetette közbe Julian. – Mozart már gyerekkorában ünnepelt szupersztár volt. Alex még nem ennyire híres.

Leon félretolta maga elől az üres fagyikelyhet.

- Oké, de ki tudja, mi lesz belőle. Mit gondoltok, Mozart vajon boldog volt gyerekkorában?

- Persze – vágta rá Julian. – Hiszen sokkal tehetségesebb volt, mint a társai.

- Én azért nem lennék olyan biztos benne – mondta Leon. – Szerintem ugyanolyan klassz dolog átlagosnak lenni. Focizni, vagy fagyizni a barátáiddal – és nem folyton zeneórákra járni!

Kim egyetértően bólintott. – Lehet, hogy Mozartnak nem volt egyetlen barátja sem, mert mindig csak

a zene járt a fejében. Az is lehet, hogy a szülei erőltették, hogy folyton csak gyakoroljon és gyakoroljon, és nem is maradt rá ideje, hogy barátokat szerezzen.

- Elég szomorú gondolat - vélte Leon. - De pont ezért engem egyre jobban érdekel ez a Mozart nevű csodagyerek. Gyertek, ugorjunk be a könyvtárba, és nézzünk utána egy kicsit az életének. Lehet, hogy találunk egy könyvet, amelyikből kiderül, hogy Mozartnak boldog volt-e a gyerekkora.

Kimnek és Juliannak tetszett az ötlet, így mindhárman kifizették a fagyijukat, és elindultak a Szent Bertalan bencés kolostor felé.

Szerencsére a könyvtár ilyenkor délután már zárva volt, így a gyerekek egyedül lehettek. Hiszen Juliannak saját kulcsa van a könyvek birodalmához.

Ezúttal nem a történelmi részleget keresték fel, hanem azt a termet, ahol a zenéről szóló könyvek, illetve neves zeneszerzők életrajzai sorakoznak a polcokon.

Kim és Julian a könyvek között kutatott, míg Leon bekapcsolt egy számítógépet, és keresgélni kezdett az interneten. Kija kis ideig figyelte barátai koncentrált munkáját, aztán hirtelen rájött, milyen remek játszószer lenne a számítógép egerének himbálózó kábele.

Hopp! A macska egyetlen ugrással Leon lábánál termett, elkapta a kábelt, és húzni kezdte.

- Kija! - kiáltotta mérgesen
Leon. - Ez az egér az enyém!

A macska durcás képpel
visszavonult, és leheveredett
egy ablakpárkányra.

- Később játszhatunk majd - próbálta Leon vigasztalni Kiját. - Például focizhatunk. Te lehetsz a kapuban! - Leon jól tudta, hogy Kija imádja a focit, és kiváló kapus. De a macska tovább duzzogott.

Leon nagyot sóhajtott, majd bekapcsolta a keresőprogramot, és hamarosan számos weboldalra bukkant, melyek Mozart életéről szóltak. A fiú olvasni kezdett.

Közben Kim és Julian is talált egy-egy érdekesnek ígérkező könyvet, s Leon közelében leültek olvasni egy asztalhoz.

- Ó! - kiáltott fel Leon. - Mozartnak hat testvére volt, de öten közülük nem sokkal a születésük után meghaltak. Szegények. Csak egyetlen nővére volt, *Maria Anna Walburgia Ignatia*, akit mindenki csak Nannerlnak nevezett. Ő is *Salzburgban* született, mint Wolfgang, 1751 júliusában. Vagyis négy és fél évvel volt idősebb Wolfgangnál, akinek szintén volt egy beceneve: Wolferl.

- Igen - folytatta Julian, felnézve a könyvéből. - Wolfgangot az édesapja, *Leopold*, már négyévesen ze-

nére tanította. Először *csembalón* tanult meg játszani, ami a mai zongora elődje volt.

Kim jelentkezett, mint az iskolában, hogy ő is mondani szeretne valamit.

– Itt azt írják, az apukájuk nemcsak Wolfgangot tanította zenélni, hanem Nannerlt is. Leopold Mozart bizonyára kiváló zeneszerző, zenész és tanár volt. Helyettes karmesterként dolgozott a salzburgi udvari zenekarnál, később azonban főként gyermekei karrierjét egyengette.

Leon elgondolkozva nézett a barátaira. – De vajon Wolfgang valóban örült ennek a karriernek? – morfondírozott a fiú hangosan.

– Jó kérdés – mondta Julian. – Ebben a könyvben az áll, hogy Wolfgang már hétéves korában zenét szerzett! Azért ez bámulatos, nem?

Leon bólintott. Aztán tovább olvasott, és megtudta, hogy Wolfgang édesapja koncertkörutat szervezett, s az egész család több éven át utazott, hogy Wolfgang és Nannerl, a két csodagyerek bemutatkozhasson a nemesi közönségnek – többek között például Münchenben és Bécsben.

– Wolfgang tizenegy évesen írta az első operáját, igaz, hogy két másik zeneszerzővel közösen – olvasta Leon. – És tizenkét évesen már egyedül is *komponált* egy *buffát*, melynek a *partitúrája* 558 oldal hosszú volt.

Kim összeráncolta a homlokát. – 558 oldal – ez
hihetetlen! De mi az a buffa?

Leon nem tudta a választ, tehát rákeresett erre is
az interneten.

– Megvan! A buffa vígopera, amiben sok a vicces
jelenet. A főszereplők nem nemesek, hanem egyszerű
emberek, szolgálok vagy parasztok.

– Na, legalább ezt is megtanultuk – mondta Julian.
– Már azt is hiteles forrásokból tudjuk, hogy Wolfgang
már kisgyerekként is borzasztóan tehetséges volt. De
még mindig nem sikerült semmit kiderítenünk arról,
hogy boldog volt-e a gyerekkora.

Leon csettintett egyet az ujjával. – Van egy ötletem:
1768 januárja és 1769 októbere között a Mozart csa-
lád Bécsben tartózkodott. Wolfgang itt komponálta
II. József császár megbízásából 1768 áprilisa és júliu-
sa között azt a bizonyos buffát. Az volt a címe, hogy

La finta semplice, ami annyit jelent, hogy:

„A színlelt együgyű”. Mi lenne, ha
a Tempusz segítségével elutaznánk
Bécsbe, és ott töltenénk 1768 nya-
rát, amikor Wolfgang befejezte ezt

a vígoperát? Ha személyesen megismerjük,
látni fogjuk, boldog, vidám gyerek volt-e, vagy sem.

Kim rögtön be is csukta a könyvét. – Szuper ötlet!
De hogyan ismerkedhetnénk meg vele?

Leon elmosolyodott. – Például zeneórákat veszünk az apukájától – mondta.

– Ezt jól kitaláltad, Leon! – lelkesedett Julian. – Különb-
ben is: sosem voltam még Bécsben. Ti jártatok már ott?
Kim és Leon nemet intett a fejével.

Julian odalépett Leon mellé. – Ideengednél egy pil-
lanatra a géphez?

Leon átadta a helyét. Kim is melléjük telepedett.
Julian elindított egy képkeresést, s néhány másod-
perc múlva a képernyőt betöltötték Bécs híres épüle-
tei és látványosságai: a *Stephansdom*, a *Karlskirche* és
a *Hofburg*, vagyis a bécsi császári vár épülete, vala-
mint a gyönyörű szökőkutak és parkok képei.

– Csodálatos város! Felőlem máris indulhatunk! –
kiáltotta lelkesen Leon. – Jöttök?

– Persze! – felelte Kim és Julian szinte kórusban.

A gyerekek kikapcsolták a számítógépet, és helyük-
re tették a könyveket.

Leon már majdnem kilépett a teremből, de az ajtó-
ból visszafordult: – És veled mi a helyzet, Kija? Még
mindig meg vagy sértődve?

A macska látványosan lassan emelkedett fel az ab-
lakpárkányról, óriásit ásított, de aztán gyorsan oda-
szaladt a barátokhoz, és fejét Leon lábához dörgölte.

– Nagyszerű, ezek szerint szent a béke – nevetett
megkönnyebbülve Leon.

Aztán sietve átmentek abba az olvasóterembe, ahol a Tempusz, a titokzatos idő-tér rejtett egy magas könyvespolc mögött, melyet síneken lehetett mozgatni. A barátok közös erővel félretolták a könyvespolcot, és előbukkant az ajtó, melyet félelmetes, groteszk arcok és misztikus szimbólumok ékesítettek. A barátokon kívül senkinek nem volt tudomása az ajtó és a mögötte rejlő idő-tér létezéséről.

Leon kinyitotta a súlyos ajtót, és a barátok besurrantak. Az ajtó nagy döndüléssel becsapódott mögöttük.

A Tempusz szokás szerint kék ködben úszott, s szinte lehetetlen volt a tájékozódás. Csak néha bukkant fel egy újabb ajtó körvonala a homályban. Minden ajtó felett egy évszám állt, de az ajtók elrendezésében nem volt semmiféle logika. A Tempuszban kiismerhetetlen rendszertelenség uralkodott.

Leon nagyot sóhajtott. Úgy érezte, megint hosszú keresgélésnek néznek elébe. Karjára vette Kiját, és bizonytalanul botorkálva találomra elindult valamerre. A padló az idő ritmusában lüktetett, s Leon úgy érezte, a Tempusz ősrégi szíve dobog a talpa alatt. Minden irányból nyugtalanító zajok hallatszottak: egy sziréna hangja, egy kutya fenyegető morgása, egy gyerek sírása.

Julian és Kim szorosan Leon mögött lépkedett, mintha bíztak volna benne, hogy barátjuk meg fogja

találni a megfelelő ajtót, mely fölött az 1768-as évszám áll. De hogyan?

Aztán a Tempusz mégis segített a keresgélő gyerekeknek. A félelmetes zajok elnémultak, s hirtelen síri csend lett. Leon azonnal megtorpant. S ekkor meghallott egy új hangot: egy csembaló hangját, egy elbűvölő, vidám dallamot. Leon elindult a zene irányába, s már látta is az ajtót, amely felett a megfelelő évszám volt olvasható.

A barátok gyorsan az 1768-as számú ajtóhoz siettek. Hófehér volt, s egy fekete violinkulcs díszítette. Amikor Leon óvatosan lenyomta a kilincset, az ajtó készségesen és hangtalanul kitárult. A bájos dallam felerősödött.

- Készen álltok? - kérdezte halkán Leon. Barátai némán bólintottak.

Leon belenézett Kija titokzatos szemébe is, és határozottan úgy érezte, hogy a macska rákacsintott.

A barátok kézen fogták egymást, s mindhárman teljes erejükkel Bécsre koncentráltak, hiszen csak így tudta a Tempusz a megfelelő helyre röptíteni őket. Kim, Leon és Julian átlépték az ajtó küszöbét, és belezuhantak a fekete semmibe.

